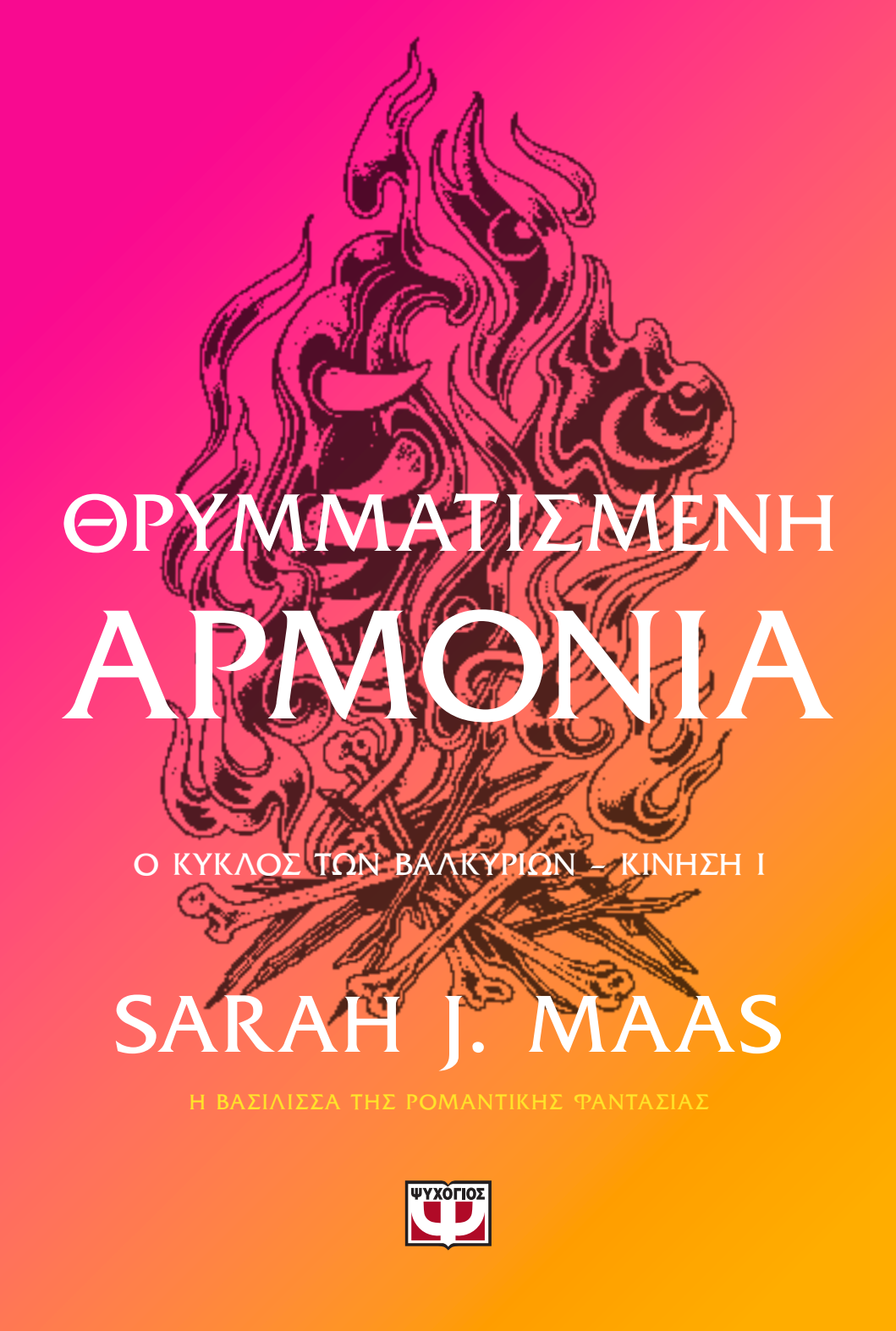

ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΥΡΙΩΝ – ΚΙΝΗΣΗ Ι

SARAH J. MAAS

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θρυμματισμένη αρμονία**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A court of splintered harmony
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Sarah J. Maas, 2026
Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: HappyPets
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6870-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	**PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979	*Since 1979*
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

SARAH J. MAAS

ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΥΡΙΩΝ - ΚΙΝΗΣΗ Ι

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ SARAH J. MAAS

Σειρά Γυάλινος Θρόνος

Η Λεπίδα της Ασασίνου
Γυάλινος Θρόνος
Το Στέμμα του Μεσονυκτίου
Η Διάδοχος της Φωτιάς
Η Βασίλισσα των Σκιών

Σειρά Αγκάθια και Τριαντάφυλλα

Αγκάθια και Τριαντάφυλλα
Οργή και Ομίχλη
Φτερά και Ερείπια
Πάγος και Αστροφεγγιά
Ασημένιες Φλόγες

Ο Κύκλος των Βαλκυριών

Θρυμματισμένη Αρμονία

Αγκάθια και Τριαντάφυλλα, Βιβλίο Ζωγραφικής

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

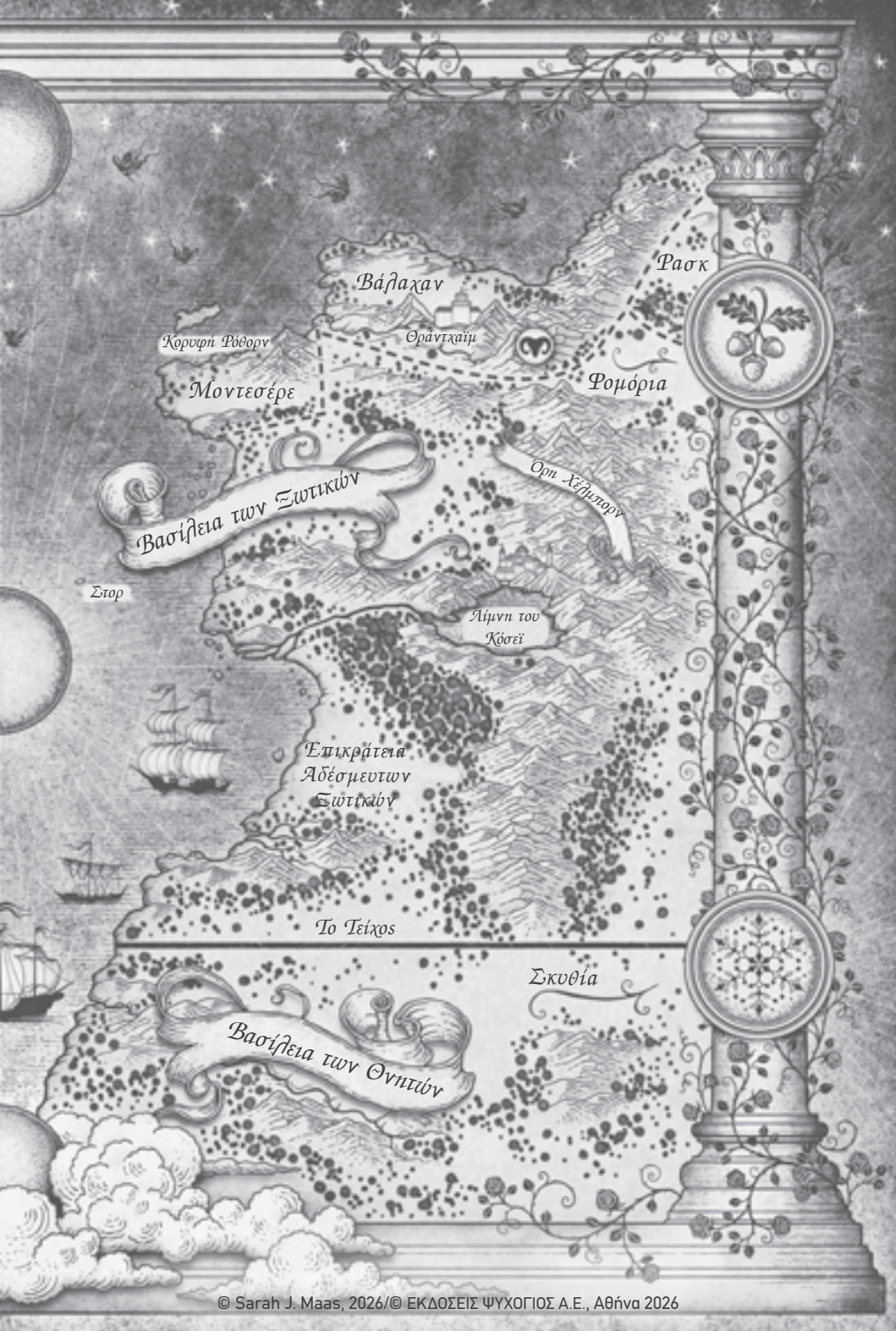
Αφιερωμένο στους Τζος, Τάιρεν, Σλόουν, Άννι και Σκάρλετ –
σας αγαπώ.

Αφιερωμένο επίσης στη Μόρα Γουόγκαν –
σ' ευχαριστώ που μου επέστρεψες αυτόν τον κόσμο.

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Αγαπητοί αναγνώστες,

Όταν άρχισα να γράφω αυτή τη συνέχεια της σειράς *Αγκάθια και Τριαντάφυλλα*, σύντομα κατέστη σαφές ότι επρόκειτο για μια ιστορία η οποία δε θα μπορούσε να χωρέσει σε έναν τόμο. Από την άλλη, δεν προοριζόταν και να αποτελέσει τριλογία, τουλάχιστον όχι με την παραδοσιακή έννοια του πώς δομείται και δημοσιεύεται μια τριλογία. Αντίθετα, αυτό που ξεχείλισε από την καρδιά μου ήταν μια επική, σαρωτική ιστορία, η οποία δε συμβάδιζε με τις παραμέτρους τού τι θα ήταν εφικτό να τυπωθεί – ένα ταξίδι που έπρεπε *οπωσδήποτε* να ειπωθεί με διαφορετικό τρόπο.

Υπάρχουν ορισμένα αναπόδραστα δεδομένα στην έκδοση ενός βιβλίου. Τα τυπογραφεία επιβάλλουν περιορισμούς στην έκταση ενός βιβλίου, λόγω της ανάγκης να μη σκορπίσει, κυριολεκτικά, το βιβλίο. Εγώ, όμως, δεν ήθελα να απαλείψω καίρια επεισόδια από τη διαδρομή αυτών των χαρακτήρων μόνο και μόνο για να εξασφαλίσω ότι η κόλλα που χρησιμοποιείται στη βιβλιοδεσία θα άντεχε ή ότι το βιβλίο που θα προέκυπτε θα χωρούσε εύκολα στα ράφια των βιβλιοπωλείων.

Οπότε, διαμόρφωσα ένα διαφορετικό όραμα για το πώς θα μπορούσα να παραδώσω αυτό το έργο στα χέρια σας. Ένα όραμα που θα μου επέτρεπε να αφηγηθώ την ιστορία που έπρεπε να ειπωθεί, ενώ ταυτόχρονα θα διασφάλιζα ότι εσείς, οι αναγνώστες, θα είχατε τη δυνατότητα να αποκτήσετε έντυπες εκδόσεις αυτού του έργου.

Το βιβλίο αυτό –*Κίνηση Ι*– δεν είναι παρά το εναρκτήριο σκέλος εκείνης της εκτενέστερης ιστορίας, δοσμένο με τον τρόπο που θέλω, με τον τρόπο που οι ίδιοι οι χαρακτήρες απαιτούσαν να ειπωθεί η ιστορία τους. Δεν είναι ένα μυθιστόρημα, δεν είναι ένας «Πρώ-

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τος Τόμος». Είναι απλώς μέρος ενός πολύ, μα πολύ εκτενέστερου βιβλίου.

Τα βιβλία *Κίνηση II* και *Κίνηση III* θα ακολουθήσουν σύντομα (δεμένα σε έναν τόμο), με το βιβλίο *Κίνηση IV* να ακολουθεί αργότερα, ως κατακλείδα. Το όραμά μου είναι οι τέσσερις αυτές κινήσεις να αποτελέσουν μία ιστορία, μαζί, και τελικά να διαβαστούν ενιαία, από την *Κίνηση I* ως την *Κίνηση IV*. Οι διαδρομές αυτών των χαρακτήρων, ο ρυθμός των περιστατικών που περιγράφονται σε αυτές τις σελίδες, αντικατοπτρίζουν το συγκεκριμένο όραμα.

Από κει και πέρα, στο τέλος αυτού του βιβλίου σάς περιμένουν τρεις «μπόνους» σκηνές για αυτή τη σειρά, οι οποίες παλαιότερα είχαν κυκλοφορήσει σε ξεχωριστές, ειδικές εκδόσεις. Ανέκαθεν θεωρούσα αυτές τις σκηνές μέρος της κανονικής ιστορίας, και προσέγγισα τη συγγραφή τους με αυτή τη νοοτροπία, ενσωματώνοντας τα περιστατικά που περιγράφονται σε αυτές στα πλήρους έκτασης βιβλία. Εδώ και χρόνια επιθυμία μου ήταν να καταστούν οι σκηνές αυτές διαθέσιμες σε κάθε αναγνώστη, ανεξάρτητα από το πού βρίσκεται ή ποια έκδοση επιλέγει να αγοράσει, και η κυκλοφορία αυτού του βιβλίου μού πρόσφερε την ευκαιρία να συμβεί αυτό, επιτέλους. (Προτείνω να διαβάσετε τη σκηνή με τον Άζριελ πριν ξεκινήσετε την *Κίνηση I*.)

Ελπίζω να απολαύσετε το ταξίδι αυτό τόσο πολύ όσο απόλαυσα εγώ τη συγγραφή του.

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ

Υπήρχε ένα δωμάτιο, οριακά μεγαλύτερο από κελί, βαθιά κάτω από το κάστρο του πατέρα του, που το σκέπαζε η ομίχλη.

Ήταν το δωμάτιό του –το... κλουβί του, όπως σχολίαζαν ειρωνικά οι ετεροθαλείς αδελφοί του– και μονάχα μία φορά την ημέρα επιτρεπόταν να βγαίνει στην παγερή υγρασία για να ανασάνει το τραγούδι των απόκρημνων, ανεμοδαρμένων βουνών και να νιώσει, αν στεκόταν τυχερός, το φιλί των ηλιαχτίδων πάνω στα μάγουλά του.

Στη μητέρα του δεν επιτρεπόταν η είσοδος στο κλουβί. Οι επισκέψεις της περιορίζονταν σε μία την εβδομάδα, όταν έπαιρναν μαζί ένα μικρό πρόγευμα, στη δική της στενάχωρη κάμαρα, πολλούς ορόφους ψηλότερα. Μία ώρα – αυτό ήταν το μόνο περιθώριο που είχαν. Ανέβαζε ο ίδιος τους δίσκους, έτσι ώστε να μη χρειάζεται να σηκώνει εκείνη περιττά βάρη, έτσι ώστε τα υπερβολικά λιανά, ταλαιπωρημένα χέρια της να μη χρειάζεται να πονάνε περισσότερο απ' ό,τι ήταν αναπόφευκτο.

Όχι πως τα δικά του χέρια ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Όχι έπειτα από όσα είχαν κάνει οι ετεροθαλείς αδελφοί του πριν από τρία χρόνια. Και τα τρία χρόνια μια εικασία ήταν – ο χρόνος έχανε κάθε νόημα εδώ κάτω, μοναδικό του μέτρο ήταν το μέγεθος των φτερών του, το γεγονός ότι πλέον είχαν φτάσει να ακουμπούν ξυστά στις απέναντι άκρες του κελιού του έτσι και τα άνοιγε τελείως.

Υπήρχαν νύχτες που ξυπνούσε ουρλιάζοντας, βέβαιος πως τα χέρια του εξακολουθούσαν να τον ζεματάνε, η επιδερμίδα του να

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

λιώνει – και τότε διαπίστωνε ότι απέμεναν μονάχα παχιές, τραχιές ουλές.

΄Ηταν τόσο νέος όταν συνέβη αυτό, που τα φτερά του μετά βίας κάλυπταν τον μισό χώρο.

Διατηρούσε μονάχα κάποιες σκόρπιες αναμνήσεις. Τα γέλια, έτσι όπως πασάλειβαν τα μικρά χέρια του με λάδι. Κι ύστερα, τον διαπεραστικό τρόμο στη θέα των πυρωμένων μαγκαλιών, καθώς το τσιτσίρισμα των κάρβουνων που περιείχαν ακουγόταν ακόμα κι από την άλλη άκρη του δωματίου. Τη φρίκη που πότισε το μεδούλι του, καθώς συνειδητοποιούσε πως δεν μπορούσε να κάνει το παραμικρό για να τους εμποδίσει να χώσουν τα μουσκεμένα από τα λάδια χέρια του στις φλόγες. Τη λάβρα εκείνης της φωτιάς, που άγγιζε τα σφιγμένα δάχτυλά του πριν ακόμη χωθούν μέσα της, κι ύστερα τη στιγμιαία σαστιμάρα καθώς δεν αισθανόταν το παραμικρό. Αυτό ήταν το τελευταίο ψήγμα αναμνήσεων... το πώς, για μια στιγμή, δεν αισθάνθηκε το παραμικρό.

Κι ύστερα, ένας πόνος τόσο απόλυτος, που το σκοτάδι κατάπιε τα πάντα.

Ο πρώτος ήχος που αφουγκράστηκε, όταν ανέκτησε τις αισθήσεις του, ήταν οι βουβοί λυγμοί της μητέρας του· ήταν κουρνιασμένος στην αγκαλιά της, και ο πόνος στα χέρια, στα δάχτυλά του, ήταν τέτοιος, που η παραμικρή κίνηση τον παρέδιδε πάλι στη λήθη. Για ένα διάστημα έτσι εξελίσσονταν τα πράγματα: στιγμές συνείδησης, ένα κύμα αγωνίας, κι ύστερα τίποτα.

΄Ισως οι σκιές να τον διατηρούσαν αναίσθητο, παραδομένο στη σκοτεινή αγκαλιά τους. ΄Ισως να ήταν καλύτερα έτσι. Πάντως, όταν κάποια στιγμή ανέκτησε τις αισθήσεις του και τις διατήρησε, διαπίστωσε ότι τα χέρια του είχαν αλλάξει. Διατηρούσαν το ίδιο σχήμα, όμως νέα σάρκα είχε απλωθεί πάνω από τα εγκαύματα. Εκεί που άλλοτε τα χέρια του ήταν λεία, τώρα η επιδερμίδα ήταν γυαλιστερή, τραχιά και σφιχτή.

Λίγο αργότερα, τον έριξαν πάλι στο κλουβί. Οπότε, όπως και πρωτύτερα, δεν επιτρεπόταν στη μητέρα του να τον φροντίσει. Να τον παρηγορήσει.

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο ίδιος ήξερε για ποιον λόγο η μητέρα του παρέμενε τον περισσότερο καιρό περιορισμένη αλλού. Για ποιον λόγο υπήρχε μια μικρή, διακριτική σκάλα στο τέρμα του διαδρόμου όπου βρισκόταν το δωμάτιό της, η οποία οδηγούσε στα ανώτερα επίπεδα, εκεί που κατοικούσε ο πατέρας του.

Οι ετεροθαλείς αδελφοί του είχαν φροντίσει να ξέρει.

Πουτάνας γιε... μια μέρα θα γαμήσουμε και τη μάνα σου.

Η ίδια τους η μητέρα τον είχε κλειδώσει εδώ κάτω την πρώτη φορά που είχε αντιδράσει απέναντι σ' εκείνη την προσβολή. Τη δεύτερη φορά τού έκαψαν τα χέρια, έτσι που κατέληξαν αγνώριστα.

Επομένως, για συντροφιά τού είχαν απομείνει οι σκιές και είχε αφεθεί να αφουγκράζεται το αχνό τραγούδι του ανέμου, που κάποιες φορές τρύπωνε στα βάθη του ορεινού οχυρού. Ανοιγόκλεινε τα φτερά του όσο συχνότερα μπορούσε, εκτελούσε ασκήσεις που είχε δει τους πολεμιστές του πατέρα του να επαναλαμβάνουν στο προαύλιο.

Τις είχε μάθει όλες, καταγράφοντας στον νου του τις λεπτομέρειες στη διάρκεια της μίας ώρας που τον άφηναν να βγαίνει έξω. Τις κινήσεις των πολεμιστών, τον τρόπο που χειρίζονταν τις λεπίδες τους, πώς έστεκαν, πώς απογειώνονταν χωρίς να χρειάζεται να παίρνουν φόρα.

Δεν είχε πετάξει ποτέ του. Ούτε μια φορά.

Οι ετεροθαλείς αδελφοί του τον χλεύαζαν και γι' αυτό. Εκείνος, όμως, ασκούνταν όσο καλύτερα μπορούσε στο κλουβί. Τα χέρια του, από τη στιγμή που επουλώθηκαν τα εγκαύματα, αποδείχτηκαν ικανά να λειτουργούν όπως και πριν – αν και κάπως μαγκωμένα τους πρώτους μήνες, κάποιες φορές επώδυνα, όμως σύντομα επανήλθαν στο πλήρες εύρος των κινήσεών τους. Έτσι, εξασκούνταν. Αδιάκοπα.

Δεν έπαυε να είναι Ιλλυριός· δε θα μπορούσε να κάνει κάτι λιγότερο.

Η μητέρα του φρόντιζε να του το θυμίζει συχνά αυτό, ψιθυριστά, ώστε οι άλλες καμαριέρες, με την οξυμένη ακοή τους, να μην καταλάβουν, να μη δώσουν αναφορά για όσα έλεγαν οι δυο τους στην αψίκορη κυρά τους.

Είσαι Ιλλυριός, Άζριελ – το τραγούδι του ανέμου κυλά στο αίμα

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

σου. Κανένα κλουβί δεν μπορεί να σε κρατήσει. Τίποτα δεν μπορεί να σε λυγίσει. Σε κρατάνε φυλακισμένο γιατί σε φοβούνται.

Υπήρχαν φορές που λησμονούσε το όνομά του, μέχρι να ακούσει τη μητέρα του να το αρθρώνει. *Γιατί;* τη ρωτούσε ξανά και ξανά. *Γιατί με φοβούνται; Γιατί με μισούν;*

Εκείνη τον φιλούσε στο μέτωπο μία, δύο φορές. *Επειδή είσαι διαφορετικός. Όλοι τους το ψυχανεμίστηκαν από τη στιγμή που γεννήθηκες. Και μια μέρα θα τους δείξεις για ποιον λόγο αυτή η διαφορετικότητα είναι θαυμαστή.*

Όταν ήταν μικρότερος, δεν μπορούσε να καταλάβει τι σήμαινε αυτό. Όμως, καθώς περνούσαν τα χρόνια, ο Άζριελ ήξερε πως η μητέρα του είχε δίκιο.

Οι σκιές το κλουβί του –στο... κελί του– είχαν εξελιχτεί σε φίλες του. Είχαν να αφηγηθούν τις δικές τους ιστορίες, τις δικές τους περιγραφές για όσα συνέβαιναν στο οχυρό από πάνω.

Ο άνεμος ήταν ο πλέον έμπιστος σύμβουλός του, εκείνος που του μετέφερε ιστορίες από τον κόσμο παραέξω. Περιγραφές για απέραντα λιβάδια, όπου οι αχτίδες του ήλιου έβαφαν χρυσαφένια τα αγριολούλουδα· για ορμητικά ποτάμια που σχημάτιζαν καταρράκτες έτσι όπως έπεφταν πέρα από τις πλαγιές γρανιτένιων βουνών· για ένα αγόρι με βιολετιά μάτια, περίπου στην ηλικία του, προς το οποίο έμοιαζε να στρέφεται ολόκληρος ο κόσμος, ένα φτερωτό αγόρι –έναν άλλον Ιλλυριό– που πάσχιζε να επιβιώσει στις λάσπες και στα χιόνια, μακριά από δω, και... για κείνη. Για μια κοπέλα με χρυσαφένια μαλλιά, πανέμορφη και έξυπνη, εγκλωβισμένη σε ένα σκοτάδι παρόμοιο με το δικό του, παγιδευμένη σε μια πόλη κάτω από ένα βουνό, απ' όπου ονειρευόταν τον ουρανό έτσι όπως θα απλωνόταν απέραντος από πάνω.

Όμως βρίσκονταν και οι δυο μακριά του, άπιαστοι όπως το φεγγάρι.

Έτσι, είχε για συντροφιά του τις σκιές και τον άνεμο. Τις σκιές, τον άνεμο και την πέτρα. Ο Άζριελ έμαθε τη σιγανή, μπάσα γλώσσα της πέτρας ολόγυρά του, έμαθε τον τρόπο που απορροφούσε τις φωνές και τις λέξεις εκείνων που κατοικούσαν στο οχυρό.

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

΄Ετσι έμαθε ότι οι ετεροθαλείς αδελφοί του είχαν ενηλικιωθεί. ΄Ετσι έμαθε τα σχέδια που κατέστρωναν για τη μητέρα του. Δεν είχαν καμία σχέση μ' εκείνη, αλλά είχαν κάθε σχέση με τον ίδιο. Όμως είχαν σκοπό να της κάνουν κακό, να παραμείνουν ατιμώρητοι και τελικά να του το τρίψουν στα μούτρα.

Η πέτρα προειδοποίησε τον Άζριελ, όταν βγήκαν από τα δωμάτιά τους, μέσα στην άγρια νύχτα.

Η εκπαίδευση που μόνος του είχε αποκτήσει του έδειξε πώς να τσακίσει την πόρτα του κελιού του.

Οι σκιές τον κατηύθυναν, διατηρώντας τον αθέατο, έτσι όπως διέσχιζε γοργά τους διαδρόμους.

Και ο άνεμος του περιέγραψε πώς να περιορίσει τις κραυγές των ετεροθαλών αδελφών του, όταν τους πρόλαβε πριν ακουμπήσουν την πόρτα της, έτσι όπως τους χιμούσε με τις γροθιές και τη δύναμη και τα δόντια του, έτσι όπως άφηνε τον εαυτό του ασυγκράτητο, περισσότερο θηρίο παρά αρσενικό.

Εκείνες οι καμαριέρες, με την οξεία ακοή, κατάλαβαν τι συνέβαινε· σήμαναν αμέσως συναγερμό.

Χρειάστηκαν τρεις γεροδεμένοι Ιλλυριοί πολεμιστές για να ξεκολλήσουν τον Άζριελ από τον μεγαλύτερο ετεροθαλή αδελφό του. Ο άλλος κειτόταν ήδη αναίσθητος. Και ο Άζριελ εξακολουθούσε να γρυλίζει, να χτυπιέται έτσι όπως τον βαστούσαν, όταν εμφανίστηκε ο πατέρας του, έχοντας τη σύζυγό του στο πλευρό του, και παρατήρησε τη σκηνή – την πόρτα μπροστά στην οποία στέκονταν, και τη μητέρα του Άζριελ, να τρέμει, με μάτια γουρλωμένα και τις φτερούγες της διπλωμένες επώδυνα σφιχτά, σε μια στάση απόλυτης υποταγής.

Το πιοτί συντροφεύει τον πατέρα σου, μουρμούρισαν οι σκιές, αποσπώντας τον Άζριελ από την παραζάλη του. *Κι ο βαρύς ύπνος. Ο φόβος και ο θυμός περιτυλίγουν τη γυναίκα του. Η μητέρα σου το μόνο που ξέρει είναι ο τρόμος... κι η απόγνωση.*

Οι σκιές δε μίλησαν, όμως ο Άζριελ είχε μάθει πώς να ερμηνεύει τα ψήγματα των εικόνων που του εμφάνιζαν, πώς να τα μετατρέπει σε λέξεις, σε προτάσεις. Ακριβώς όπως είχε μάθει να διαβάζει και

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

να γράφει στη διάρκεια των λιγοστών, πολύτιμων ωρών με τη μητέρα του, που φύλαγε κρυφά βιβλία στην κάμαρή της κι όσα ακριβά κομμάτια χαρτιού και κάρβουνου κατάφερνε να βρίσκει.

Η κακομαθημένη, άκαρδη γυναίκα του πατέρα του έσκουζε έτσι όπως έτρεχε στο πλευρό των κανακάρηδών της, κι εκεί επαναλάμβανε όλο γλύκα τα ονόματά τους, χάιδευε τα απαίσια πρόσωπά τους. Εκείνος που διατηρούσε ακόμη τις αισθήσεις του βάλθηκε να παραπονιέται και να μυξοκλαίει.

Ο σωματώδης κύρης τους έστεκε θεόρατος πάνω από τον Άζριελ, και οι φτερούγες του ήταν τόσο μεγάλες, που έμοιαζαν να σβήνουν κάθε φως. Φτερούγες μαύρες όπως τα μαλλιά του, που εκείνες τις στιγμές ήταν πιασμένα πίσω, αποκαλύπτοντας τις αυστηρές γραμμές του προσώπου του. Παρατηρούσε τον γιο του με ελαφρώς θολωμένα καστανά μάτια, την ώρα που ο ύπαρχός του σβέρκωνε το αγόρι με αρκετή δύναμη ώστε να του μελανιάσει τον λαιμό.

«Δε φταίει το παιδί, μην το ψαλιδίσεις, μην το χαλάσεις», ικέτευε η μητέρα του Άζριελ ξανά και ξανά, έτσι όπως έπεφτε στα γόνατα και μπουσούλαγε προς τον πατέρα του. Τα δικά της, τσακισμένα φτερά σέρνονταν στο πάτωμα.

Ο πατέρας του δεν της έδωσε καμία σημασία, καθώς το βλέμμα του ήταν απόλυτα εστιασμένο στον Άζριελ. «Πώς βγήκες;» Η φωνή του ηχούσε σκληρή σαν γρανίτης. Ανελέητη.

Ο Άζριελ ρούφηξε τα αίματα που μπούκωναν τη μύτη του. «Οι σκιές, ο άνεμος κι η πέτρα μού είπαν τον τρόπο».

Οι πολεμιστές χαχάνισαν· η ανάσα του ύπαρχου του κύρη του απλώθηκε θερμή πάνω στον σβέρκο του, έτσι όπως χασκογελούσε μαζί με τους άλλους. Ο πατέρας του εξακολουθούσε να τον καρφώνει με το βλέμμα του, ασυγκίνητος.

«Βλαμμένο είναι», σχολίασε ειρωνικά ο μεγαλύτερος γιος του πατέρα του από την ασφάλεια που του πρόσφερε η αγκαλιά της μάνας του.

Η ντροπή ξεχύθηκε σαν χείμαρρος μέσα του. Προς στιγμήν ο Άζριελ ευχήθηκε να γινόταν να τον καταπιούν ο βράχος και το σκοτάδι. Να γινόταν να αποτραβηχτεί, ώστε να τον αγκαλιάσουν οι σκιές

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

και να τον κρύψουν, οπότε δε θα χρειαζόταν να δει κανέναν τους ποτέ ξανά...

Οπότε, αυτό έκανε.

Τη μια στιγμή τον κρατούσε ακίνητο το δεξί χέρι του πατέρα του.

Την επόμενη, μια σκοτεινή αχλή κάλυψε το οπτικό του πεδίο. Εξακολουθούσε να βλέπει, όμως ήταν σαν να το έκανε μέσα από ένα λεπτό, μαύρο πέπλο. Ένα βήμα, και απαλλάχτηκε από τη λαβή του πολεμιστή. Έριξε μια ματιά στα χέρια του και είδε...

Τίποτα. Είχαν εξαφανιστεί. Απέμενε μονάχα η σκιά.

Ο ύπαρχος έβαλε φωνή και πετάχτηκε πίσω. «Εδώ τον βάσταγα, τώρα δα, τον μούλο».

Ο πατέρας του Άζριελ σάρωσε με το βλέμμα του τον τόπο ολόγυρα, καθώς κάτι που παρέπεμπε σε φόβο απομάκρυνε μεμιάς την ατονία του πιοτού και του ύπνου από τα μάτια του. Κι εκείνη τη στιγμή ο Άζριελ κατάλαβε πως είχε εξαφανιστεί πραγματικά, είχε κρυφτεί μέσα σε μια λεπτή λωρίδα σκιάς, τόσο πυκνής, που κανείς δεν μπορούσε να τον εντοπίσει.

«Πού πήγε;» έσκουξε η γυναίκα του πατέρα του.

Η στριγκιά φωνή της αιφνιδίασε τον Άζριελ, κάνοντάς τον να κινηθεί. Το σκιώδες πέπλο ρίγησε και σκόρπισε. Ένα δυνατό φως εισέβαλε, κάνοντάς τον να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρά του. Ό,τι κι αν είχε συμβεί, ο Άζριελ είχε επανεμφανιστεί... ή είχε αποτινάξει εκείνον τον μανδύα των σκιών.

Εδώ είμαστε, ψιθύρισαν οι σκιές στ' αυτί του. *Πάντοτε εδώ είμαστε.*

Κρύψτε με ξανά, τους απάντησε, ψιθυριστά κι αυτός. Η ίδια του η μητέρα έφερε την παλάμη της πάνω στην καρδιά της. Οι σκιές τον περικύκλωσαν και ο κόσμος άρχισε να σβήνει. Το σώμα του εξαφανίστηκε. Εξακολουθούσε να το αισθάνεται, μπορούσε να το κινεί... όμως ήξερε πως κανείς τους δεν τον έβλεπε.

«Δαίμονας!» έσκουξε η γυναίκα του πατέρα του.

Εκείνη η λέξη τον επανέφερε απότομα πάλι στο φως, καθώς οι σκιές σκόρπιζαν. Το φως των πυρσών και η παγωνιά του διαδρόμου επέστρεψαν.

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Σκιαμελωδός», ψιθύρισε ένας πολεμιστής που έστεκε λίγο παρακάτω στον διάδρομο.

Ο Άζριελ δεν ήξερε τι σήμαινε αυτό, δεν είχε ακούσει άλλη φορά εκείνη τη λέξη, είτε στο οχυρό είτε από τον άνεμο. Εστίασε το βλέμμα στα σημαδεμένα χέρια του. Μια υποψία σκιάς πλεκόταν γύρω από τα δάχτυλά του. *Γιατί τώρα;*

Για να αδράξεις αυτή τη στιγμή, αποκρίθηκαν οι σκιές.

Συνειδητοποίησε ότι τις αφουγκραζόταν με το κεφάλι γερμένο ελαφρά στο πλάι, σαν να συζητούσαν εμπιστευτικά... και ο μόνος λόγος που το συνειδητοποίησε ήταν επειδή το ανάλγητο πρόσωπο του πατέρα του ξαφνικά άλλαξε όψη και ο φόβος παραχώρησε τη θέση του στην πονηριά.

Η γυναίκα του πατέρα του το δίχως άλλο διέκρινε την ίδια εκείνη αλλαγή στην έκφραση του άρχοντα, οπότε μουρμούρισε, αγριεμένα, έτσι όπως έκλεινε στοργικά το κεφάλι του γιου της πάνω στο στήθος της: «Ούτε να το διανοηθείς, Μάξτους. Μην τολμήσεις!»

Ο κύρης του Άζριελ δεν της έδωσε καμία σημασία, ενώ τα τραχιά χαρακτηριστικά του προσώπου του παρέμεναν ασάλευτα, σαν τα βουνά ολόγυρά τους. Ο ύπαρχός του, που πλέον φρόντιζε να διατηρεί μια καλή απόσταση από τον Άζριελ, αντέτεινε: «Άρχοντά μου, το να έχουμε έναν σκιαμελωδό στις δυνάμεις μας είναι χρήσιμο...»

«Αυτό το κτήνος προσβάλλει κάθε ιερό και όσιο», γρύλισε η γυναίκα του πατέρα του, έχοντας λησμονήσει ολότελα τον φόβο της, καθώς πεταγόταν όρθια κι έκρυβε τον μεγαλύτερο γιο της πίσω της. Δεκαεπτά χρονών πλέον, το αγόρι ήταν πολύ μεγάλο για να κρύβεται στα φουστάνια της μάνας του. Αυτό έκανε, όμως, με τη σαστιμάρα και τη φρίκη να αποτυπώνονται ανάγλυφα πάνω στο ματωμένο πρόσωπό του. Η έκφραση αυτή μετατράπηκε σε κάτι που έφερνε σε ικανοποίηση, καθώς η μητέρα του πέταγε χολωμένη στον άντρα της: «Έτσι και μείνει εδώ το μούλικό σου, Μάξτους, θα το ξεκάνω με τα ίδια μου τα χέρια».

Με τα χαρακτηριστικά του να σφίγγονται, ο πατέρας του γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα του αυστηρά, επίμονα. Αντιμέτωπη μ' εκεί-

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

νη την έκφραση, αυτή υποχώρησε. Και παρότι ο Άζριελ τη μισούσε, δεν τον ευχαρίστησαν ούτε η εικόνα ούτε η οσμή του τρόμου της απέναντι σ' εκείνο το ανελέητο ύφος.

Η φωνή του πατέρα του θύμιζε χαλίκια που τρίβονταν μεταξύ τους, όταν της είπε: «Κακώς σου επέτρεπα εδώ και τόσο καιρό να υπαγορεύεις τι πρέπει να γίνει με τ' αγόρι».

«Με ντρόπιασες που το έσπειρες, όταν το γέννησε εκείνη η πουτάνα», αποκρίθηκε αγριεμένα η γυναίκα του, σαν να της ήταν αδύνατο να συγκρατήσει την αντίδρασή της, αδιαφορώντας για τον φόβο της. Έτεινε τον λεπτό δείκτη της προς τη μητέρα του Άζριελ, που εξακολουθούσε να είναι γονατιστή στο πάτωμα. «Και να το τερατώδες αποτέλεσμα! Το αγόρι είναι δαίμονας... Εδώ δες τι έκανε στους γιους μας...»

Μια ανάστροφη του φαρδιού χεριού του, ένα χτύπημα τόσο αναπάντεχο, που η γυναίκα του πατέρα του έσκασε πάνω στον πέτρινο τοίχο προτού προλάβει να σβήσει ο αντίλαλος εκείνου του χτυπήματος. Ο πατέρας του ελάχιστα είχε κινηθεί. Το πρόσωπό του εξακολουθούσε να θυμίζει πέτρα, καθώς μούγκριζε αγριεμένα: «Αρκετά ανέχτηκα τις παρεμβάσεις σου. Χάσου από μπροστά μου!»

Εκείνη βαστούσε το μάγουλό της έτσι όπως προσπαθούσε να σταθεί ίσια. Ο γιος της δεν προσπάθησε καν να τη βοηθήσει να ισορροπήσει. Κανείς από τους πολεμιστές δεν άπλωσε το χέρι προς το μέρος της. Εκείνη, όμως, έκλινε το κεφάλι της, έτσι που τα ανοιχτά καστανά μαλλιά της –σπάνια στις τάξεις του λαού τους– απλώθηκαν πάνω στον ώμο της, και είπε, χωρίς ίχνος ειλικρίνειας: «Συγγνώμη, άρχοντά μου».

Ύστερα απομακρύνθηκε με γοργό βήμα, με τον γιο της από κοντά, έτσι όπως έκανε νόημα σε έναν από τους πολεμιστές να σηκώσει τον άλλο της γιο από το σημείο όπου παρέμενε αναίσθητος, σωριασμένος στο πάτωμα. Έριξε μονάχα μια κλεφτή ματιά πίσω της, με βλέμμα που έσταζε φαρμάκι, όπως εστίαζε στον Άζριελ. Λίγες στιγμές αργότερα είχε εξαφανιστεί.

Ο άρχοντας παρατήρησε πάλι τον Άζριελ... αργά, ψυχρά.

Παρακάτω στον διάδρομο, νερά έσταζαν πάνω στην πέτρα. Ένας

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πυρσός τσιτσίριζε. Κάπου μακριά ακούστηκε μια δυνατή φωνή. Από πόνο ή χαρά δεν ήταν ξεκάθαρο.

Η μητέρα του Άζριελ εξακολουθούσε να τρέμει, πεσμένη στα πόδια του πατέρα του. Με αργές κινήσεις, το πελώριο αρσενικό έστρεψε το βλέμμα του προς τα κει. Λες και την έβλεπε πρώτη φορά στη ζωή του.

Ο Άζριελ, όμως, δεν ανεχόταν να τη βλέπει να γονατίζει... όχι μπροστά σ' αυτό το άτομο. Ούτε και σε κανέναν άλλον. Οπότε, κανείς, ούτε καν ο πατέρας του Άζριελ, δεν επιχείρησε να τον εμποδίσει να πλησιάσει τη μητέρα του και να τη βοηθήσει να σταθεί. Οι σημαδεμένες αρθρώσεις του ήταν γδαρμένες και ματωμένες... ενώ τόξα από βρομιά και αίματα σχηματίζονταν κάτω από τα νύχια του.

Απευθυνόμενος στη μητέρα του, με βαριά φωνή, ο πατέρας του είπε: «Τράβα στο δωμάτιό σου. Ο μικρός θα μείνει εδώ».

Ο Άζριελ εκνευρίστηκε με τη διαταγή, όμως η μητέρα του έριξε μονάχα μια έντρομη, ικετευτική ματιά στον Άζριελ, προτού εξαφανιστεί. Σαν να τον εξόρκιζε να φερθεί φρόνιμα.

«Αφήστε μας μόνους», είπε ο πατέρας του στους πολεμιστές του, χωρίς να καταδεχτεί ούτε να κοιτάξει προς το μέρος τους.

«Άρχοντά μου», έκανε να πει ο ύπαρχός του, με πρόσωπο ωχρό σαν χυλό. «Δεν ξέρω κατά πόσο θα ήταν σκόπιμο να...»

«Αφήστε μας μόνους», επανέλαβε ο πατέρας του, ενώ η πράσινη πέτρα που στόλιζε τη ράχη του χεριού του φέγγιζε αναιμικά. Στη σιωπή που ακολούθησε, ποτισμένη ακόμη από τον φόβο, οι πολεμιστές αποχώρησαν. Έτσι, ο Άζριελ απέμεινε μόνος, ίσως πρώτη φορά στη ζωή του, με τον πατέρα του.

Ο κύρης του τον κάρφωσε με το βλέμμα του. Ο Άζριελ ανταπέδωσε.

«Πόσο καιρό έχεις που τις ακούς, μικρέ;»

Ο Άζριελ ήξερε τι εννοούσε ο άρχοντας, οπότε διατήρησε την έκφρασή του ψυχρή, καθώς απαντούσε: «Κάμποσο». Η φωνή του ήταν βραχνή, αλλά παγερή σαν τον χειμώνα που περικύκλωνε το οχυρό.

Το ενδιαφέρον στο βλέμμα του κύρη του μετατράπηκε σε κάτι θανατερά οξύ. «Και τι σου λένε τώρα οι σκιές;»

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο Άζριελ ζύγισε προσεκτικά τα λόγια του. Κατάλαβε πως ήταν μια δοκιμασία, αν και μόνο εικασίες μπορούσε να κάνει για το ποιο θα μπορούσε να είναι το τελικό αποτέλεσμα. Οι σκιές δε φανέρωσαν τίποτα παραπάνω πέρα από ένα ψήγμα πληροφορίας: «Μου λένε πως η γυναίκα σου δεν τραβάει στην κάμαρή της. Άφησε τους γιους σου στο αναρρωτήριο και τώρα πηγαίνει μόνη της στο φρουραρχείο. Μου λένε πως στον πολεμιστή που είναι επικεφαλής της περιπόλου απόψε αρέσει να της σηκώνει τα φουστάνια, όταν είναι μόνοι τους. Μου λένε πως αυτή φαντάζεται ότι δεν το ξέρεις, όμως εσύ το ξέρεις. Και πως μια μέρα θα τη σκοτώσεις γι' αυτό».

Ο πατέρας του χαμογέλασε γυμνώνοντας τα δόντια του. «Αυτό θα το καταλάβαινε ο καθένας. Ένα τσουλί είναι, ξετσίπωτη πέρα για πέρα, όμως είναι αρκετά καρπερή ώστε να την ανέχομαι... για την ώρα. Πες μου κάτι που δεν ξέρει κανείς άλλος».

Το απόσταγμα ολόκληρης της ζωής του Άζριελ ήταν τούτη δα η στιγμή, τα λόγια που θα άρθρωνε στη συνέχεια. Οι σκιές, όμως, δε μαρτύρησαν το παραμικρό. Μονάχα σιωπή. Αν όλο αυτό ήταν πράγματι μια δοκιμασία, θα έπρεπε να την περάσει μόνος του.

Ο πατέρας του ήταν ένα κτήνος, ναι. Ταυτόχρονα, όμως, φορούσε βελούδινα, φίνα ρούχα, ολότελα διαφορετικά από κείνα που επέλεγαν οι περισσότεροι πολεμιστές. Τα νύχια στην κορυφή των φτερών του γυάλιζαν λες κι ήταν στιλβωμένα, ολότελα παράταιρα με την τραχύτητα αυτού του μέρους.

Ήταν ένα ματαιόδοξο αρσενικό. Και κάτω από κείνη τη ματαιοδοξία φώλιαζε ο φόβος... ο φόβος του να αποδειχτεί κατώτερος των περιστάσεων, ανάξιος της θέσης του. Η ματαιοδοξία δεν ήταν παρά μια ασπίδα. Η πλέον πολύτιμη λεπίδα και άμυνα του κύρη του. Και η μεγαλύτερη αδυναμία του.

Οπότε, ο Άζριελ, έχοντας πλήρη συναίσθηση του τρόμου της αλαφιασμένης μητέρας του, έτσι όπως διέρρεε μέσα από την πόρτα, λίγο παρακάτω, είπε: «Οι σκιές μού λένε πως διαθέτεις όπλα στο οπλοστάσιό σου που δεν έχεις αξιοποιήσει ακόμη, όπλα που θα σου εξασφαλίσουν ακόμα μεγαλύτερα επίπεδα επιρροής και κύρους».

Ένα πετάρισμα των βλεφάρων... αυτό ήταν το μόνο σημάδι σα-

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

στιμάρας που φανέρωσε ο άρχοντας. Ο Άζριελ, όμως, ήξερε πως τον είχε στο χέρι πριν καν τον ρωτήσει ο πατέρας του: «Για τι κύρος μιλάμε;»

Ο Άζριελ συνέχισε να τον κοιτάζει ίσια στα μάτια. «Ενώ τώρα κυβερνάς μονάχα αυτό το βουνό και τη γύρω περιοχή, θα μπορούσες να επεκτείνεις κατά πολύ την επικράτειά σου».

«Ως πού, δηλαδή; Πόσο;»

Τελικά, οι σκιές ψιθύριζαν, οπότε ο Άζριελ έδωσε την απάντηση που του περιέγραψαν: «Μέχρι τις Στέπες στον Βορρά, ίσως μέχρι το ίδιο το Απάνεμο, εφόσον αξιοποιήσεις σοφά το οπλοστάσιό του. Χρησιμοποίησέ το έξυπνα».

Ακόμα ένα πετάρισμα των βλεφάρων. Το αγόρι δεν είχε δει ποτέ του χάρτη ούτε είχε ακούσει εκείνα τα τοπωνύμια... κι ο πατέρας του το ήξερε αυτό.

Ο Άζριελ σήκωσε ελαφρά το πιγούνι του, σαν να προσκαλούσε τον άρχοντα να τον αμφισβητήσει.

Ο κύρης του περιορίστηκε να τον κόψει πάλι με το βλέμμα του από πάνω μέχρι κάτω. Στάθηκε στα σημαδεμένα χέρια του, που τώρα σφίγγονταν γροθιές. Κάτι σαν μορφασμός διέτρεξε το πρόσωπό του. Όμως έσβησε, καθώς παρατηρούσε τα φτερά που ο Άζριελ κατάφερνε να κρατά ψηλά, ώστε να μη σέρνονται στις πλάκες, έτσι όπως έκανε πάντοτε ένας γνήσιος Ιλλυριός πολεμιστής. Ο πατέρας του χαμογέλασε ξανά, γυμνώνοντας πάλι τα δόντια του τελείως. «Εδώ δες κορμοστασιά. Είσαι γνησιότερος γιος μου απ' ό,τι εκείνα τα χαμένα. Κι όμως, είσαι ακόμη αγόρι... ένα αγόρι που έκανε τα αδέρφια του τ' αλατιού». Γέλασε πνιχτά. «Ένα άγνωστο όπλο στο οπλοστάσιό μου, πράγματι».

Εκείνα τα λόγια δε σήμαιναν το παραμικρό. Αυτός ο άρχοντας δε σήμαινε το παραμικρό.

Ο κύρης του έριξε μια ματιά πίσω από τον φαρδύ ώμο του, προς τη ραγισμένη πόρτα. Προς το σημείο όπου η μητέρα του Άζριελ είχε στήσει αυτί και άκουγε, παραδομένη στον απόλυτο πανικό. «Μάζεψε τα συμπράγκαλά σου», είπε προς το μέρος της. «Την αυγή φεύγεις μαζί με τον μικρό».

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο Άζριελ σάστισε. Οι σκιές το είχαν ενορχηστρώσει όλο αυτό;

Ο πατέρας του έκανε επιτόπου μεταβολή και δρασκέλισε προς τη σκάλα. Δεν είχε διαφύγει της προσοχής του πως ο πατέρας του δεν είχε ζητήσει κι από κείνον να μαζέψει τα πράγματά του. Άλλωστε, ο Άζριελ δεν είχε τίποτα στο κελί του, πέρα από δυο κουβάδες, λίγο άχυρο και μια κουβέρτα. Εκείνα τα τριμμένα ρούχα που φορούσε ήταν τα μοναδικά που είχε.

Χωρίς να κοιτάξει προς τα πίσω, ο πατέρας του είπε: «Θα πας στο στρατόπεδο του άρχοντα Ντέβλον... κι εκεί θα παραμείνεις. Είναι ένας από τους ελάχιστους που διαθέτει τα μέσα ώστε να σε εκπαιδεύσει όπως πρέπει... κι ένας από τους ελάχιστους που εμπιστεύομαι να το κάνει σωστά. Στο μεταξύ, εξορίζεσαι από αυτό το οχυρό και την επικράτειά μου μέχρι να αποφασίσω να σε καλέσω. Και εφόσον οι σκιές σου είπαν αλήθεια απόψε...» Ο πατέρας του κοντοστάθηκε, κι αυτή τη φορά καταδέχτηκε να ρίξει μια ματιά προς τον Άζριελ. Μονάχα η πονηριά, η ατόφια απληστία και η κακία χρωμάτιζαν την όψη του. «Ίσως καταφέρεις να μου αποδείξεις πόσο πολύτιμος είσαι. Και τότε θα δούμε ποιος από τους γιους μου θα έχει την τιμή να πολεμήσει στα δεξιά μου, ως γνήσιος διάδοχός μου».

Με αυτά τα λόγια, ο άρχοντας απομακρύνθηκε καμαρωτός, απολαμβάνοντας την κυριαρχία και την εξουσία του. Ποτέ άλλοτε δεν είχε μισήσει ο Άζριελ κάποιον τόσο πολύ. Ούτε καν τη γυναίκα του πατέρα του. Ούτε καν τους ετεροθαλείς αδελφούς του.

Ο Άζριελ έμεινε με τη μητέρα του όσο εκείνη μάζευε γρήγορα τα πράγματά της, και κάποια στιγμή μία από τις καμαριέρες έφερε ένα τραχύ τσουβάλι και της το άφησε για να το γεμίσει με ό,τι μπορούσε.

Κι ύστερα περίμεναν.

Εκείνες οι δυο ώρες που απέμεναν ώσπου να χαράξει η αυγή ήταν οι πιο ατελείωτες στη ζωή τους, αυτή ήταν η αίσθηση που είχε ο Άζριελ. Περίμεναν να υποχωρήσει το σκοτάδι, να φωτίσει τις ομίχλες το ασημένιο φως. Περίμεναν να αλλάξει γνώμη ο πατέρας του και να διατάξει να τον κλείσουν ξανά στο κελί. Να φυλάξει εκεί το πολύτιμο όπλο του.

Ο Άζριελ και η μητέρα του αγκαλιάζονταν σφιχτά, καθώς οι στιγ-

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

μές κυλούσαν βασανιστικά αργά. Εκείνη δε ζήτησε εξηγήσεις για τις σκιές. Μονάχα τον αγκάλιαζε, χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά.

Κάποια στιγμή, όμως, χάραξε η αυγή και δύο σωματώδεις πολεμιστές μπούκωσαν το κατώφλι. Δύο... γιατί θα έπρεπε να πάρουν μάνα και γιο στα χέρια.

Η ντροπή φούντωσε τα μάγουλα του Άζριελ, και η αίσθηση επιδεινώθηκε από το πλήθος που συγκεντρώθηκε βουβά για να τους παρακολουθήσει, καθώς οι πολεμιστές τούς οδηγούσαν στον ουρανό, ενώ η μητέρα του έτρεμε τόσο έντονα, που άκουγε τα δόντια της να κροταλίζουν. Ολόγυρά τους, η ομίχλη και οι άνεμοι ούρλιαζαν. Ένα κάλεσμα, και συνάμα μια προειδοποίηση.

Και καθώς η ομίχλη κατάπινε το οχυρό, καθώς η μητέρα του συνόδευε με λυγμούς τις ευγνώμονες προσευχές της, ο Άζριελ ζητούσε από τις σκιές και τις πέτρες του οχυρού να περιμένουν την επιστροφή του.

Όχι όταν θα τον διέταζε να γυρίσει ο πατέρας του. Δε θα υπάκουε ποτέ ξανά στις προσταγές του. Ο άρχοντας ήταν ανόητος αν νόμιζε πως η υπόσχεση της διαδοχής θα έκανε τον Άζριελ να πειθαρχήσει, πως θα τον δελέαζε.

Προτιμούσε χίλιες φορές να πεθάνει, παρά να χριστεί διάδοχος του πατέρα του. Πάντως, θα επέστρεφε... οπότε ο Άζριελ ζήτησε από τις σκιές να παραμείνουν σε επιφυλακή.

Για τη μέρα που θα επέστρεφε ώστε να τους σκοτώσει όλους.

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΙΝΗΣΗ Ι

ΣΟΝΑΤΑ

© Sarah J. Maas, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο,ΤΙ ΔΙΑΛΥΘΗΚΕ ΘΑ ΦΤΙΑΧΤΕΙ ΞΑΝΑ.

Βαθιά στην καρδιά της ηπείρου, ο Κόσεϊ ο Απέθαντος αρχίζει να σαλεύει. Παρότι εδώ και χιλιετίες παραμένει εγκλωβισμένος σε μια ορεινή λίμνη, η σκοτεινή απειλή της επιστροφής του εξαπλώνεται πλέον σε όλα τα εδάφη των ζωτικών, προσελκύοντας ισχυρούς συμμάχους, αποφασισμένους να διεκδικήσουν ξανά όσα κάποτε τους ανήκαν: τις Χώρες των Θνητών.

Η Αυλή της Νύχτας δεν πρόκειται να μείνει άπραγη όσο γίνονται επιθέσεις σε αθώους. Όμως, καθώς η Πρίθιαν εξακολουθεί να προσπαθεί να ορθοποδήσει μετά τον καταστροφικό πόλεμο του Χάιμπερν, η ανασύνταξη των δυνάμεών της αποδεικνύεται ολοένα και δυσκολότερη.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, εκείνοι που κυβερνούν και προστατεύουν την Αυλή της Νύχτας παλεύουν ακόμη να συνέλθουν από τις πρόσφατες προδοσίες και τις αλήθειες που ήρθαν στο φως. Τα χάσματα που τους χωρίζουν φαντάζουν αγεφύρωτα.

Για να νικήσουν, όμως, τη σκιά του Κόσεϊ, που κερδίζει διαρκώς έδαφος, πρέπει να βρουν τον δρόμο που θα τους φέρει ξανά κοντά και να αναστήσουν τις παλιές συμμαχίες τους. Για να επιβιώσουν, πρέπει να βρουν έναν τρόπο να αποκαταστήσουν τη θρυμματισμένη αρμονία γύρω τους.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6870-9
9 786180 168709

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 32685